

„Viena iš labiausiai įtraukiančių knygų,
kurias perskaitysite šiais metais.“

JOHN CONNOLLY

PRISI^VPA ŽINIMAS

Jo klientas nekaltas.

Jo žmona **KALTA.**

Steve Cavanagh

Antradienis, kovo 17-oji

19.58

Maniau, kad visi negyvi.

Klydau.

Advokatų kontoros „Harlandas ir Sintonas“ biuras užėmė visą trisdešimt septintą Laitnerio pastato aukštą. Tai buvo dvidešimt keturias valandas per parą dirbanti įmonė, didžiausia Niujorke. Paprastai biure šviesos negesdavo, bet įsibrovėliai prieš dvi ar kiek daugiau minučių nutraukė elektros tiekimą. Skaudėjo nugarą, burnoje jaučiau kraujo skonį, sumišusį su degintos rūgšties kvapu, kylančiu nuo ant kilimo besiraičiojančių tuščių gilzių. Mėnulio pilnatis apšvietė vaiduokliškus dūmų stulpus, kurie stiebėsi nuo grindų ir sklaidėsi vos pamatyti. Kairė ausis atrodė pilna vandens, bet žinojau, kad tiesiog apkurta nuo šūvių. Dešinėje rankoje laikiau tuščią valdišką „Glock 19“, paskutinė kulka susmigo į negyvėlį prie mano kojų. Šio kojos tįsojo skersai kito lavono pilvo. Nustebau suvokęs, kad visi kūnai ant konferencijų salės grindų tarsi siekia vienas kito. Neapžiūrėjau kiekvieno atskirai — negalėjau prisiversti pažvelgti į negyvus veidus.

Oras iš plaučių veržėsi trumpais kvėptelėjimais, įveikdamas adrenalino gniaužtą, kuris baugino sutrupinti man krūtinę. Vėsus vėjas pro išdaužtą langą už nugaros ėmė džiovinėti prakaitą ant sprando.

Kai išvydau savo žudiką, skaitmeninis laikrodis ant sienos rodė 20.00.

Pamačiau ne veidą ir net ne kūną; tik šešėlį tamsiame pasitarimų salės kampe. Žalios, baltos ir auksinės šviesos pliūpsniai iš Taimso aikštėje sproginėjančių fejerverkų keistais raštais margino kambario sienas ir sekundę apšvietė mažą pistoletą, laikomą pirštine apmautos, tarsi prie kūno neprijungtos rankos. Toje rankoje buvo „Ruger LCP“. Nors nemačiau veido, ginklas daug pasakė. „Ruger“ užtaisomas šešiais devynių milimetrų šoviniais. Ganėtinai nedidelis, kad tilptų į delną, ir sveria mažiau nei geras didkepsnis. Nors tai veiksmingas ginklas, jam trūksta stabdančios įprasto revolverio jėgos. Vienintelė priežastis tokį nešiotis — noras paslėpti, kad esi ginkluotas. Šis nedidelis pistoletas yra populiarius daugumos įstatymo priežiūros institucijų naudojamas atsarginis ginklas, nes dėl savo mažo dydžio telpa kompaktiškoje rankinėje, jį lengva paslėpti pagal užsakymą siūtame kostiume, jo nematyti po švarku.

Į galvą šovė trys galimi variantai.

Trys galimi šauliai.

Ir nė vieno negalėčiau įtikinti mesti ginklą.

Jei vertinčiau paskutines dvi savo dienas teisme, visi trys turėjo svarią priežastį mane nužudyti. Įsivaizdavau, kokia ji gali būti, bet kažkodėl neatrodė svarbu.

Prieš keturiolika metų mečiau sukčiaus gyvenimą. Sukčius Edis Flinas tapo advokatu Edžiu Flinu, o gatvėse įgyti įgūdžiai kuo puikiausiai pasitarnavo ir teismo salėje. Užuoť vyniojęs apie pirštą lošimo salonų savininkus, lažybų tarpininkus, draudimo kompanijas ir prekeivius narkotikais, savo įgūdžius nukreipiau prieš teisėjus ir prisiekusiuosius. Bet niekada negudravau prieš klientą. Iki užvakar.

„Ruger“ vamzdis nukrypo man į krūtinę.

Paskutinė apgaulė man kainuos gyvybę.

Pajutęs keistą ramybę, užmerkiau akis. Ne taip viskas turėjo baigtis. Kažkodėl neatrodė teisinga taip išleisti kvapą. Jaučiausi

apgautas. Tačiau vis tiek pripildžiau plaučius dūmų su metalo prieskoniu, ilgai nesisklaidančių po šūvių.

Neišgirdau šūvio, nepamačiau, kaip žybtelėjo iš vamzdžio, nepastebėjau atatrunkos. Tik pajutau, kaip metalas sminga man į kūną. Tas fatališkas šūvis buvo neišvengiamas nuo tos akimirkos, kai sudariau sandorį. *Kaip aš čia atsidūriau?* — pagalvojau.

Koks sandoris baigėsi man kulka?

Kaip dažniausiai būna, viskas prasidėjo nuo smulkmenų. Viskas prasidėjo prieš keturiasdešimt aštuonias valandas nuo dantų krapštuko ir dešimties centų monetos.

1 skyrius

Sekmadienis, kovo 15-oji

48 valandos iki šūvio

Raktas įslydo į spyną.

Sustingau.

Kažkas buvo ne taip.

Keturių aukštų smiltainio pastato, kuriame buvo penki biurai, tarp jų ir mano, advokato, praktika, lauko durys iš raudonmedžio medienos niekuo neišsiskyrė iš kitų šiame Vakarų Keturiasdešimt šeštosios gatvės gale. Šiame rajone buvo gausu barų, makaroninių, aukštos klasės restoranų, buhalterijų kontorų ir privačių gydytojų kabinetų — kuo arčiau Brodvėjaus, tuo prašmatniau. Maždaug prieš mėnesį filinginės lauko durys buvo nudažytos mėlynai. Kitoje durų pusėje pritvirtinta ranka išpjauta plieninė plokštė — staigmena tam, kas sugalvotų išmušti įsprūdą ir lengvai atsidaryti duris iš vidaus.

Tokia čia buvo kaimynystė.

Kas dėl spynų, neturiu didelės patirties. Nesinešioju visrakčių; niekada nesinaudojau jais netgi ankstesniame gyvenime. Priešingai nei daugumą sukčių, eiliniai Niujorko gyventojai manęs nedomino. Mano dėmesį traukė tik tie individai, kurie nusipelnė būti apšvarinti. Mėgstamiausi taikiniai — draudimo kompanijos. Kuo didesnės, tuo geriau. Mano įsitikinimu, tai didžiausi sukčiai pasaulyje ir kartkartėmis patikrinti jų kišenes teisinga. O kad apmaučiau draudimo kompaniją, nereikėjo laužtis; užteko pasi-

rūpinti kvietimu. Žaidžiau aš ne vien liežuvio, turėjau pasiremti ir fiziniais veiksmais. Daugelį metų tobulinau rankų miklumą. Mano tėtis buvo tikras virtuozas, geras pavyzdys, dirbęs baruose ir metro stotyse. Mokiausi iš jo ir ilgainiui išlavinau rankos miklumą: gilų svorio, judesio ir lietimo pojūtį. Mano tėtis tokias rankas vadino „gudriomis“. Ir būtent šis išugdytas pojūtis man pasakė, kad kažkas ne taip.

Ištraukiau raktą iš spynos. Vėl įkišau. Vėl ištraukiau. Pakartočiau.

Raktas judėjo tyliau ir sklandžiau, nei prisiminiau. Ne taip garsiai, ne taip sunkiai, reikėjo mažiau spausti. Raktas pats slydo į spyną lyg per grietinėlę. Patikrinau dantukus — kieti ir aštrūs, kokie būna naujai frezuotų raktų. Dviejų cilindrų saugios standartinės spynos priekis apie rakto skylutę buvo apibraižytas, bet tada prisiminiau, kad vaikinai, kuriam priklausė kelionių agentūra apačioje, mėgsta į rytinę kavą šliūkštelėti burbono. Kelis kartus nugirdau žvanguinant raktais, o vieną rytą prasilenkdamas koridoriuje vos neišvirtau nuo jo kvapo. Prieš metus nebūčiau pajutęs. Pats būčiau girtas kaip tas kelionių agentas.

Nors įbrėžimų galima nepaisyti, nepaneigsi, kad raktas spynoje juda kitaip. Jeigu pastato šeimininkas būtų pakeitęs mechanizmą, rakto neįkiščiau. Nei spyna, nei raktas, sausas paliesti, niekuo išsiskiriančiu nekvepėjo. Būtų papurškęs WD-40, sklistų specifinis kvapas. Paaiškinimas tik vienas: kai šį rytą išėjau iš savo biuro, kažkas įsilaužė. Sekmadieniai biure buvo būtinasis blogis, nes ten ir nakvodavau. Neišgalėjau išlaikyti ir buto, ir biuro. Sulankstoma lovėlė galiniame kambaryje buvo viskas, ko man reikėjo.

Šeimininkas negalėjo sau leisti apsaugos sistemos. Aš irgi negalėjau, bet vis vien norėjau tam tikro saugumo. Durys atsidarydavo į vidų. Įskėliau jas per pusę colio dešinėje staktos pusėje, kur spyna, ir įkišau ten dešimties centų monetą. Pačios durys priden-

gė monetą ir neleido jai iškristi po kojomis. Vakare, eidamas nusipirkti maisto, įkišdavau monetą į peiliuku pagilintą plyšį. Jeigu kas nors įsilaužtų ir nenorėtų, kad žinočiau, išgirstų krentant monetą, suprastų, kad ji įkišta tyčia, ir pasirūpintų įstatyti į buvusią vietą. Vyliausi, kad krintančio metalinio pinigų blizgesys ir garsas nukreips įsibrovėlio dėmesį ir jis nepastebės dantų krapštuko, įkišto tiksliai dešimt colių virš viršutinių vyrių kitoje durų pusėje.

Kad ir kas įsibrovė tą vakarą, pasirūpino moneta, bet prازیopsojo dantų krapštuką, nes jis gulėjo ant slenksčio.

Iš penkių pastato biurų trys buvo užimti: likviduojama ke-
lionių agentūra, finansų konsultanto, kurio dar nesu akyse matęs, biuras ir neaiškos išvaizdos hipnotizuotojo, kuriam patiko vizitai į namus. Iš esmės jie dirbo nuo devintos iki penktos valandos, tik agentas ir hipnotizuotojas dirbdavo nuo vienuoliktos iki trečios. Jie tikrai nesugalvotų ateiti sekmadienį, juo labiau nevargtų kišdami monetą atgal į plyšį. Mano kaimynai įsidėtų monetą į kišenę ir pamirštų.

Numečiau laikraštį ant žemės ir pasilenčiau pakelti. Tada nutariau persirišti batus. Nieko iš kairės. Nieko iš dešinės.

Pasisukęs užsirišti antrą batą nužvelgiau kitą gatvės pusę. Ir vėl nieko. Kelios mašinos tolėliau man iš kairės, senos importinės, apgaravusiais priekiniais stiklais — akivaizdžiai neskirtos sekti. Kitapus gatvės man iš dešinės į „Smėlio laikrodžio“ taverną ėjo už parankių susikibusi pora, prieš spektaklį šio bei to užkaš teatro mėgėjai. Atsikraustęs čia du sykius buvau užėjęs į taverną, abu kartus valgiau virtinukus su omarais ir sugebėjau išsisukti nuo ypatingo pasiūlymo — kažkokio alaus su taurele stipraus gėrimo, kuris keisdavosi, kai apsiversdavo didelis smėlio laikrodis ant sienos už baro. Abstinencija man vis dar buvo kasdienis sandoris.

Uždaręs lauko duris pakėliau nuo laiptų laikraštį, pasistačiau apykaklę saugodamasis žiemos šalčio ir nužingsniavau. Kaip

sukčius, turėjau daug priešų, dar kelis sugebėjau įgyti jau pradėjęs teisininko karjerą. Pastaruoju metu įsitikinau, kad atsargiam būti apsimoka. Apėjau tris kvartalus, taikydamas visus stebėjimo metodus: lįsdavau į atsitiktinius skersgatvius, prieš sukdamas už kampo pabėgėdavau, o tada staiga sulėtindavau žingsnį, tikrinau užnugarį automobilių stikluose ir organiniu stiklu dengtose autobusų stotelių reklamose, staigiai sustodavau, greitai apsisukdavau ir grįždavau tuo pačiu keliu. Pradėjau jaustis kvailokai. Uodegos nebuvo. Pamaniau, gal hipnotizuotojui pasisėkė atsivesti klientą į savo kabinetą arba finansų konsultantas pagaliau pasirodė ištuštinti savo pašto dėžutės ar sunaikinti segtuvą.

Kai vėl grįžau prie savo pastato, nebesijaučiau taip kvailai. Mano kabinetas buvo trečiame aukšte. Pirmi du aukštai skendėjo tamsoje. O mano langas švietė, bet ne nuo stalinės lempos. Neryškus šviesos spindulys kilnojosi ir judėjo.

Žibintuvėlis.

Pašiuropo oda, ilgai, pratisai iškvėpiau orą. Man toptelėjo, kad normalus žmogus skambintų farams. Bet aš auklėtas ne taip. Kai esi sukčius, apie policiją net nekyla mintis. Visus tokius reikalus tvarkiau pats ir man reikėjo žinoti, kas mano kabinete. Mustango багаžinėje vežiojasi didelį veržliaraktį, bet nebuvo prasmės grįžti į aikštelę jo pasiimti, o atvirai gatvėje nešiotis tokio nesinorėjo. Pistoletu neturiu; nemėgstu jų. Bet mielai naudojuosi tam tikromis apsaugos priemonėmis.

Tyliai atvėriau lauko duris, sugavau monetą jai nenukritus ant plytelių, vestibulyje nusiaviau batus, kad žingsniai kuo mažiau girdėtųsi, ir nupėdinau iki pašto dėžučių, sukabintų ant sienos.

Dėžutėje, ant kurios užrašyta EDIS FLINAS, ADVOKATAS, laikiau visas reikalingas pagalbines priemones.

2 skyrius

Atrinkęs mažą raktelį iš savo raktų ryšulio, atsargiai padėjau likusius raktus ant dėžučių viršaus ir atrakinau naują spynelę. Po storų rudų vokų ir reklamų šūsniui radau porą žalvarinių kastetų. Paauglystėje boksavausi už savo parapiją. Daug vargšų katalikų vaikų Niujorke darė tą patį. Boksas turėjo išmokyti disciplinos ir palaikyti sportinę formą, mano atveju tėtis skatino boksuočius dėl visai kitos priežasties. Jo nuomone, jeigu galėsiu apsiginti nuo dvigubai stambesnio vaikinio, jam nereikės jaudintis dėl kvailų pradedančiojo klaidų, kai pradėsiu dirbti gatvėje kaip profesionalus sukčius. Man tereikėjo sunkiai dirbti sporto salėje, lavinti rankų miklumą ir stengtis iš paskutiniųjų, kad mama nei apie vieną, nei apie kitą nesužinotų.

Vestibiulyje buvo tamsu, tylu ir ramu, keistai dejavo tik seni šildymo vamzdžiai. Seni laiptai klaidingai girgždėjo. Pasvėręs variantus nutariau, kad laiptais lipdamas sukelsiu mažiau triukšmo, nei kildamas senoviniu liftu. Žengiau pakopomis lengvai palei pat plytelėmis išklijuotą sieną. Taip kildamas galėjau stebėti viršutinius aukštus ir išvengti labiausiai girgždančių senų lentų, kurios sutratėdavo pastačius pėdą per vidurį. Kišenėje ranką šaldė žalvario kastetai, ledinis prisilietimas ramino. Kai prisiartinau prie paskutinio laiptų trečdalyio, išgirdau balsus. Tylus, prislopintas.

Durys į mano biurą buvo plačiai atvertos. Vienas vyras stovėjo ant slenkščio nugara į laiptinę. Už jo mačiau vyrą su žibintuvėliu, nukreiptu į viršutinį mano bylų spintos stalčių. Stovintysis į mane nugara buvo su ausine. Mačiau permatomą laidelį, einantį nuo ausies iki juodos odinės striukės raukšlės. Jis vilkėjo džinsais, avėjo storapadžius batus. Įstatymų sergėtojas, bet tikrai ne faras. Niujorko policijoje paprastai nevaikštoma su ausinėmis, dauguma nenori suploti šimtų dolerių už privilegiją atrodyti šauniai arba

kaip iš greitojo reagavimo būrio. Federalinės policijos biudžetas neišgali visų pareigūnų aprūpinti ausinėmis, bet federaliniai agentai būtų pastatę žmogų vestibulyje ir tikrai nebūtų vargę vėl kišti monetą į durų staktą. Svarsčiau: jeigu jie ne federalai ir ne policija, tai kas? Faktas, kad vyrai apsikarstę ryšio priemonėmis, mane nervino. Tai reiškia, kad jie organizuoti. Ir ne pora narkomanų, ieškančių lengvo pinigų.

Paskutinius kelis laiptus įveikiau šliaužte, prispaudęs pilvą prie žemės. Girdėjau pašnibždomis kalbantis, bet nesugebėjau suprasti apie ką. Vyras, nukreipęs žibintuvėlį į spintą, tylėjo. Biure buvo ir daugiau žmonių, kurių nemačiau; jie kalbėjosi. Kai prisiartiniau, balsai tapo aiškesni.

— Radai ką nors? — paklausė vienas.

Ieškantysis užstūmė bylų spintos stalčių ir ištraukė žemiau esantį.

— Nieko, kas susiję su taikiniu, — atsakė vyras ir išsirinkęs segtuvą atsivertė, ėmė skaityti pasišviesdamas žibintuvėliu.

Taikinys.

Tas žodis kaip šoko banga pasiuntė verdančio adrenalino į mano gyslas. Sprando raumenys įsitempė, kvėpavimas patankėjo.

Jie manęs dar nepastebėjo.

Turėjau dvi galimybes: nešdintis iš ten, sėsti į automobilį, važiuoti kaip išprotėjęs visą naktį ir paskambinti farams iš kitos valstijos. Antra galimybė buvo išeiti, palikti mašiną, šokti į pirmą taksį, dumti į teisėjo Hario Fordo butą Aukštutiniame Istaide ir saugiai įsitaisius ant teisėjo sofos pasiūsti į biurą farus.

Abi galimybės skambėjo protingai, logiškai, abi buvo minimaliai rizikingos.

Bet ne man.

Be garso pakilau, pajudinau kaklą, priglaudžiau dešinį kumštį prie smakro ir puoliau prie durų.

3 skyrius

Kai leidausi bėgti, tarpduryje stovintis vyras ėmė suktis. Iš pradžių jį nugašdino staigūs, sunkūs žingsniai. Pamatęs mane, prasižiojo įkvėpti, akys plačiai išsiplėtė, lyg išlikimo instinktai būtų suveikę greičiau nei parengtis. Pirma šokas, paskui reakcija. Dar prieš jam surinkant mačiau, kaip protas bando įveikti paniką, kol dešinė ranka tiesiasi prie ginklo, pritaisyto prie šono.

Jis pavėlavo.

Nenorėjau žudyti to vaikino. Kažkas kadaise man pasakė, kad neprofesionalu žudyti žmogaus tiksliai neišsiaiškinus, kas jis toks. Paprastai, jeigu trenkiu į veidą ar galvą, penkiasdešimt prie penkiasdešimt tikimybė, kad smūgis bus fatališkas: arba žalvario kastetui perskėlus kaukolę ir sukėlus smarkų kraują išsiliejimą, arba vargšo vaikino kaukolė skils, kai praradęs sąmonę plosis ant grindų. Mano pagreitis lengvai padidino smūgį dar trisdešimčia ar keturiasdešimčia svarų. Esant tokiam greičiui mirtinos žalos tikimybė išaugo. Jei taikyčiausi į galvą, greičiausiai šiam vyrui šviesa užgestų amžiams.

O man tik reikėjo padaryti jį neveiksnu.

Jis buvo dešiniarankis.

Paskutinę sekundę nuleidau dešinį kumštį ir prisitaikiau.

Kastetas pataikė į dvigalvį raumenį iki pat kaulo, jo rankos pirštai akimirksniu atsileido ir nukabo, lyg nukirtus maitinimo liniją — pažeidus tokį didelį raumenį vyro ranka daug valandų bus be gyvybės, mirusi. Išibėgėjęs pralėkiau pro tą vyruką anksčiau, nei riksmas ištrūko jam iš gerklės.

Jo partneris metė segtuvą, kurį skaitė, ir nukreipė į mane žibintuvėlį. Tas vyras buvo kairiarankis, atrėmiau jo mostą. Du su puse svaro Klivlando žalvario ant kairės rankos krumplių susidūrė su žibintuvėliu ir padalijo jį į dvi dalis. Lemputė sprogo, pažirusi kibirkš-

timis šviesa užgeso. Sprogimas nušvietė vyro veidą, mačiau, kaip jis išsižioja, akys išsiplečia nuo šoko. Tačiau tai ne šokas. Tikriausiai kas-tetu užkliudžiau jam plaštaką. Gatvės žibintų šviesos prieblandoje stebėjau, kaip vyras suklumpa ant kelių, kita ranka susiima lūžusius pirštus.

— Edi, liaukis! — pasigirdo balsas iš tamsos.

Lempa ant mano rašomojo stalo užsižiebė.

— Ferarai, Veinšteinai, stokitės, — tarė vyras, sėdintis prie mano stalo.

Pirmą kartą su juo susidūriau prieš šešis mėnesius. Tas pats, kurį išgelbėjau per susidūrimą su rusų mafija — specialusis agentas Bilas Kenedis iš Federalinio tyrimų biuro. Jis kreipėsi į sužeistuosius, dabar klūpančius vyrus. Vienas, skustuvu išdailinta šukuosena, griežė dantimis dėl sužalotų pirštų. Kitas, stambesnis, odiniu švarku, susiėmęs už rankos raičiojosi ant grindų, vis dar saugiai įsikišęs ginklą į dėklą.

Kenedis buvo žmogus, kurį aptikti savo kabinete tikėjausi mažiausiai. Jis atsilošė mano krėse ir susikrovė kojas ant stalo, o tada jas sukryžiuvo. Pasižiūrėjo į savo vyrus, tada į mane, lyg būčiau sugadinęs kažką, kas priklauso jam. Tamsiai mėlynos kelnės šiek tiek atsismaukė, pamačiau juodas šilkinės kojines ir atsarginį ginklą, pritvirtintą prie kairės kulkšnies, — „Ruger LCP“.

4 skyrius

— Kas per velnias? — paklausiau.

— Nurimk. Tu ką tik sužeidei du federalinius agentus. Jėzau, Edi, jie mano vaikinai.

Žibintuvėlį laikęs agentas lėtai pakilo, jo smilius styrojo ne-

natūraliu kampu. Sukandęs dantis trasktelėjo pirštą į vietą. Nieko nesulaužiau, tik išnarinau. Jo draugui ne taip pasisekė. Buvo išbalęs, suprakaitavęs. Abu agentai nuėjo prie sofos kitoje kambario pusėje, priešais bylų spintas.

— Viskas bus gerai, — pasakiau. — Gal kokią savaitę teks šluostyti užpakalį kita ranka, bet išgyvens. Apie tave to paties pasakyti negaliu, nebent paaiškinsi, kodėl įsilaužei į mano biurą. Beje, kai gini save ar savo turtą nuo įsibrovėlio, tai nelaikoma užpuolimu. Nors tave Kvantike gal mokė kitaip. Kratos orderį turi?

Nusitraukiau žalvarinius ginklus ir leidau abiem kastetams nukristi ant dokumentų krūvelės ant stalo. Kenedis nuleido kojas žemyn, paėmė vieną kastetą ir užsimovė ant rankos, pajusdamas mirtiną svorį prie krumplių.

Nusitraukęs kastetą leido jam nukristi ant dokumentų ir tarė:

— Edi, žalvario kastetai?

— Prespapjė, — atsakiau. — Kur kratos orderis?

Prieš atsakydamas agentas ėmė kasytis plaštaką. Viską iškart supratau; Kenedis labai nerimauja ir tokiu būdu išlieja savo nerimą. Oda aplink nykščius atrodo ištinusi ir paraudusi, nes nuolat ją kramtė ir krapštė nagais. Buvo nesiskutęs, matyt, ir po dušu palįsti būtų ne pro šalį, apsikirpti ir gerai išsimiegoti bent naktį. Paprastai akinamai balti jo marškiniai atrodo papilkėję kaip odos maišeliai po akimis, o penktą dešimtį pradėjusi skaičiuoti veido oda išplonėjusi. Coliu per laisva apykaklę liudijo, kad agentas numetė daug svorio.

Pirmą kartą susitikau su Kenedžiu, kai atstovavau rusų gaujos vadeivai Olekui Volčioalui. Teismas smarkiai prailgo. Volčioakas paėmė įkaite mano tuomet dešimtmetę dukrelę Eimę ir grasino ją nužudyti. Jau penktą mėnesį po to teismo proceso bandau užmiršti tas nevilties valandas, bet neįstengiu. Prisimenu viską: savo agoniją, kad dukrą kas nors nuskriaus, atims tokiai mažai gyvybę,

ir dėl visko būsiu kaltas aš. Vien pagalvojus apie tai nuo prakaito sudrėkdavo delnai.

Agentas Kenedis tada vos nenumirė, bet man pavyko laiku pristatyti jį medikams. Žaizdos gerai sugijo, jis netgi padėjo man užglaistyti šį bei tą, kai dulkės ant Volčioko bylos nusėdo. Daug dalykų, kurių ėmiausi per tas dvi dienas, buvo itin neteisėti. Kenedis pasirūpino, kad niekam tai neužkliūtų, bet iš tikrųjų jis nežinojo ir pusės, ką nuveikiau. Labai tikėjausi, kad niekada ir nesužinos.

Atsigavęs nuo sužeidimų jis pakvietė mane su šeima į Naujųjų Metų vakarėlį savo namuose. Mano žmona Kristinė nenorėjo važiuoti; tarp mudviejų jau kuris laikas buvo trintis. Prieš pusantų metų ji pelnytai išvijo mane iš namų, nes daugiau laiko leidau baruose, naktiniuose teismuose ir blaivyklose nei namie. Kai išsiblaiviau, tarp mūsų su Kristine stoji ramybė. Iki Volčioko bylos.

Kristinei atrodo, kad pastačiau Eimę į pavojų — kad mūsų dukterį pagrobė per mane. Ji teisi, bet per pastarąsias kelias savaites jos pyktis nuslopo. Vis dažniau leisdavo pasimatyti su dukra, o praėjusį trečiądienį, kai ją parvežiau, Kristinė pakvietė vidun. Išgėrėm per pusę vyno butelį ir netgi pasijuokėme. Žinoma, viską sugadinau pabandęs pabučiuoti ją ant slenksčio prieš išeidamas. Ji nisisuko ir sustabdė mane ranka; pernelyg paskubėjau. Važiuodamas atgal į biurą galvojau, kad kada nors viskas bus gerai. Kada nors vėl susigrąžinsiu savo mergaites. Galvoju apie jas kiekvieną kiekvienos dienos valandą.

Nuvykau į Kenedžio vakarėlį vienas, gėriau „Dr. Peppers“, valgiau kiaulieną ir sūdytą jautieną ir anksti išėjau. Advokatai paprastai nelabai dera prie įstatymo sergėtojų kompanijos, sukčiai — juo labiau. Tiesa, man Kenedis visai patiko. Nors nerimstantis ir užsispyręs, buvo tiesus, sąžiningas agentas, turėjo patirties, ir dabar jis sėdėjo man prieš akis. Jo žvilgsnyje mačiau tą nepalaužiamą

moralumą, kai įsitaisęs kitapus mano darbo stalo, mano kėdėje, gromuliavo klausimą. Galop nusprendžiau atsakyti pats.

— Kratos orderio jūs neturite, taip?

— Kol kas galiu tik pasakyti, kad šis vakarėlis surengtas tavo naudai.

Nužvelgęs biurą kampe pamačiau sukrautus keturis tvirtai atrodančius metalinius lagaminus, o šalia jų kažką panašaus į garso įrangą.

— Sutrukdžiau grupės repeticijai? — paklausiau.

— Darome tau paslaugą, šaliname pasiklausymo įrangą iš biuro.

— Pasiklausymo įrangą? Ateityje nedarykite man paslaugų prieš tai nepranešę. Įdomumo dėlei, ką nors radote?

— Ne. Tu švarus, — atsakė agentas, stodamasis ir ištiesindamas nugarą. — Visad nešiojiesi prespapjė?

— Biuro reikmenys retsykiais praverčia. Kodėl nepaskambinai ir nepranešei, kad atvažiuojate?

— Nebuvo kada. Atsiprašau.

— Kaip suprasti, nebuvo kada? Girdėjau tavo draugelį minint „taikinį“, todėl noriu išsiaiškinti, ką iš tikro čia veikiate.

Kenedžiui nespėjus atsakyti, išgirdau žingsnius. Duryš į galinį biuro kambarį atsivėrė, išėjo neaukštas kokių penkiasdešimties metų vyras pražilusią barzdą ir akiniais juodais rėmeliais. Jis vilkėjo ilgą juodą lietpaltį iki pat kulkšnių, mėlynus marškinius, juodas kelnes, žilstančius garbanotus plaukus buvo susišukavęs atgal nuo lieso įdegusio veido.

— Saugome, — tarė trumpulis, atsakydamas į Kenedžiui skirtą klausimą.

Jis stovėjo susibrukęs rankas į kišenes, atrodė pasitikintis savimi ir atsakingas. Ramiai praėjo pro Kenedį ir nuleido užpakalį ant mano stalo, o tada nusišypsojo.

— Pone Flinai, aš esu Lesteris Delas. Nepriklausau FTB. Dirbu kitai žinybai. Biuras čia, nes dalyvaujame bendroje operacijoje, kuriai vadovauju aš. Turime tau darbo, — pasakė linktelėdamas.

— Puiku. Tai kas jūs? Kovos su narkotikais valdyba? ATF*? Prielipa**?

— O, dirbu agentūrai, kuri oficialiai nevykdo operacijų JAV teritorijoje. Štai todėl FTB ir Iždo departamentas suteikia visą palaikymą. Kas dėl Valstybės departamento, aš čia dirbu konsultantu, — pasakė šypsodamasis. Ruda oda virš barzdos susimetė į galias raukšles, kurių akių link vis mažėjo. Raukšlės jo veide atrodė nenatūraliai, lyg šypsotis jam būtų neįprasta. Vyru akcentas šiek tiek netiko, nes tartis buvo tiksli ir švari.

Man nereikėjo klausti, kur jis dirba — šypsena išdavė. Bet jis vis tiek man prisistatė.

— Neoficialiai, pone Flinai, čia mano operacija. Ir jau galiu pasakyti, kad atspėjai, kam dirbu. Tu teisus — dirbu Centrinei žvalgybos agentūrai.

Linktelėjau. Dirstelėjau į Kenedį. Jis įdėmiai mane stebėjo — sekė reakciją.

— Laiko neturime, todėl atleisk, būsiu konkretus ir iškart eisiu prie reikalo. Mes čia atvykome, nes norime imtis atsargumo priemonių. Turime būti tikri, kad niekas, išskyrus mus, negirdės šio pokalbio. Turiu pasiūlymą. Tiksliau, turiu tau bylą, — pasakė jis.

— Aš nedirbu vyriausybei. Juo labiau vyriausybėms, kurios braunasi į mano biurą.

— O? Pamaniau, mokamas darbelis tau praverstų. Matau, kad aname kambaryje turi sofą-lovą, drabužių, televizorių, vo-

* Alkoholio, tabako, šaunamųjų ginklų ir sprogmenų biuras. (Čia ir toliau vert. past.)

** 1996 m. filmo „The Cable Guy“ veikėjas, įkyrus kabelinių tinklų meistras, kuris atlikęs darbus, įsiperša į draugus.

nioje — dantų šepetėlį ir krūvelę knygų plonais viršeliais, bet man nereikia iš to daryti jokių išvadų: apie tave žinau viską. Visas smulkmenas. Tu bankrutavęs. Gyveni biure. Sąskaitoje — tūkstantis du šimtai, biuro sąskaitoje — trisdešimtys gabalų minusas, praktika vos juda.

Įsmeigiau žvilgsnį į Kenedį, tas sunėrė rankas ant krūtinės ir linktelėjo į Delą, kad išklausočiau.

— Pone Flina, mano situacija tokia: penkerius metus tyriau grupę labai blogų asmenų. Ir atvirai — nieko neturiu. Nieko nesuradau. Iki vakar dienos, kai visos mano maldos buvo išklautos. Pasirodo, tų blogiukų draugas buvo suimtas už labai blogą dalyką. Jis bus teisiamas ir nuteistas, byla aiški. Turiu vilties, kad tą žmogų pavyks įtikinti sudaryti su manimi sandorį, kuris garantuos, kad jis išeis iš kalėjimo dar jaunas, o mainais į tai padės suimti savo draugus. Bėda ta, kad to žmogaus advokatai mano kitaip. Noriu, kad perimtum bylą. Noriu, kad atstovautum tam vaikinui ir įtikintum jį susitarti. Sandoris naudingas ir jam, ir tau.

Pasižiūrėjęs į savo laikrodį pasakė:

— Turi lygiai keturiasdešimt aštuonias valandas nusisamdyti naujam klientui, išgauti prisipažinimą, kad galėtume tartis. Jeigu tau tai pavyks, federalinė valdžia padarys du dalykus.

Iš lietpalčio jis išsitraukė gertuvėlę, atsuko ir šliūkstelėjo į tuščią kavos puodelį ant mano stalo. Nepaklausė, ar noriu, tiesiog įpylė ir ištiesė jį man. Pats truktelėjo iš gertuvės ir tęsė:

— Pirma, sumokėsime tau šimtą tūkstančių dolerių. Grynais. Be mokesčių. Neblogai kaip už vieno ryto darbą. Antra, ir dar svarbiau tau, padaryk tai dėl manęs, ir aš nenusiųsiu tavo žmonos į federalinį kalėjimą iki gyvos galvos.

5 skyrius

Nutūpęs ant mano rašomojo stalo krašto Delas dar kartą gurkštelėjo iš gertuvės. Nekreipiau dėmesio į gėrimą, pripiltą man į kavos puodelį. Jis vėl nenatūraliai nusišypsojo, o aš perleidau per smegenis jo žodžius.

Padaryk tai dėl manęs ir aš nenusiųsiu tavo žmonos į federalinį kalėjimą iki gyvos galvos.

Mačiau, kaip Kenedis įsitempia. Jis žinojo, kuo baigėsi paskutinei sunkių atvejų grupei, grasinusiai mano šeimai, ir agentas atrodė toks pat nustebęs, kaip ir aš.

— Delai, pasakyk jiems, kad mes čia gerieji, — paprašė jis.

— Čia aš kalbu, Bilai, — atsakė Delas, toliau dirbtinai man šypsodamasis.

Jeigu Kenedis ar Delas tikėjosi šou, nepasisekė. Aš atsilosčiau kėdėje, paprastai skirtoje klientams, ir sunėriau ant krūtinės rankas.

— Delai, labai įdomu, bet mano žmona nesusitepusi. Ji netgi neina per gatvę neleistinoje vietoje. Manai, kad turi prieš ją ką nors? Puiku, pirmyn, naudokis, susitiksime teisme. Faktiškai jai net nereikės manęs. Kristinė geresnė advokatė už mane. Štai kodėl ji dirba kontoroje „Harlandas ir Sintonas“, o aš... na... aš dirbu čia. Taigi dėkui už pasiūlymą. Pinigai geri, bet kai ateina su grasinimu, prarandu susidomėjimą. Mane nelengva įbauginti, Delai. Nepamirškite vėl įkišti dešimties centų monetos į staktą, kai išeisite, — pasakiau.

Dirbtinę šypseną pakeitė nuoširdi. Tą akimirką jis atrodė kitaip. Žavingas. Nesvarbu, ką pasakė ir kaip pasirodė, tas žmogus netikėtai tapo šiltas. Jis susižvalgė su Kenedžiu, pasilenkė ir ištraukė žalią aplanką iš šalia stovėjusio lagaminėlio.

— Manai, tavo žmona saugi, nes yra įmonės „Harlandas ir Sintonas“ advokatė? — paklausė Delas. — Ironiškiausia, kad tavo žmona šioje situacijoje atsidūrė *dėl to*, kad ji yra „Harlandas ir Sintonas“ advokatė.

— Ką?

— Atsinešiau kai ką tau parodyti. Tiesą sakant, gali pasilikti. Turiu kopiją. Kaip ir federalinis prokuroras. Su čia esančiais dokumentais galime surinkti trisdešimt aštuonis RICO* kaltinimus prieš tavo žmoną ir siekti bendro šimto penkiolikos metų įkalinimo. Pats pasižiūrėk.

Aplanke buvo trys puslapiai. Nė vienas man nieko nesakė. Pirmasis atrodė kaip akcijų įsigijimo sutartis kompanijai, apie kurią niekada negirdėjau. Kristinės parašas buvo kaip sutarties liudininkės, šalia kliento, akcijų pirkėjo.

— Nesuprantu šito, — pasakiau.

— Paaiškinsiu paprastai. Tavo žmona pasirašė šį dokumentą pirmą dieną įsidarbinusi „Harlando ir Sintono“ advokatų kontoroje. Kiekvienas „Harlando ir Sintono“ advokatas tai padaro pirmą dieną. O žinai, kaip būna pirmą dieną naujoje darbovietėje? Pusę laiko bandai įsiminti visų vardus, kur turėtum sėdėti, kur tavo bylos, stengiesi iškalti prakeiktus kompiuterio slaptažodžius, kuriuos ką tik gavai. Pirmos darbo dienos popietę, maždaug pusę penktos, vienas iš vyresniųjų „Harlandas ir Sintonas“ partnerių pasišaukia į savo kabinetą. Jis ką tik baigęs surašyti akcijų pirkimo sutartį klientui. Atitinkamas popierizmas jau sutvarkytas, bet jis skubiai kviečiamas į susitikimą su klientu. Vyresnysis partneris nori, kad vietoj jo taptum dokumento liudininku. Tau tereikia žiūrėti, kaip klientas pasirašo prakeiktą dokumentą, ir padėti šalia savo parašą. Viskas. Taip vyksta visą laiką. Faktiškai visi du šimtai

* RICO — Reketo paveiktos ir korumpuotos organizacijos įstatymas.

dvidešimt trys tos kontoros advokatai pirmą darbo dieną patyrė tą patį. Tačiau neturėk iliuzijų, Flinai. Pasirašydama dokumentą tavo žmona netyčia tapo vieno iš stambiausių Amerikos istorijoje finansinio sukčiavimo dalyve.

— „Harlandas ir Sintonas“? Sukčiavimo? Bičiuli, smarkiai klysti. Jie yra viena iš seniausių ir labiausiai gerbiamų įmonių mieste. Jie tikrai nesiims nieko neteisėto. Kam to reikia? Turi daugiau pinigų, nei sugalvoja, ką su jais veikti.

— O, tikrai, pinigų jie turi. Purvinų pinigų.

— Įrodymų turite?

— Šiek tiek, kaip šie dokumentai, kuriuos ką tik peržiūrėjai. Visko neturime. Kol kas. Todėl tu čia. Matai, „Harlandas ir partneriai“ laikui bėgant turėjo pakilimo ir kritimo laikotarpių, bet viskas pasikeitė, kai į tarybą atėjo Geris Sintonas. Naujai suformuota „Harlando ir Sintono“ advokatų kontora apkarpė savo klientų sąrašą iki penkiasdešimties ir daugiausia dėmesio skyrė vertybinių popierių, mokesčių, obligacijų, turto valdymo ir turto praktikai. Jų pelnas šovė į dangų. Prieš Sintonui ateinant į įmonę kontora buvo švari — jos ir dabar krikščioninė reputacija. Tobulos sąlygos vykdyti savo smulkia operaciją.

— Kokią operaciją?

Delas nutilo, pažvelgė į neliestą alkoholį priešais mane, pasisuko į Kenedį ir pasakė:

Bilai, prašau, paruošk mums kavos.

Nuėjęs į kabineto gilumą Kenedis pamėgino atgaivinti seną kavos aparatą.

— „Harlandas ir Sintonas“ yra fasadas. Jie šiek tiek užsiima advokato praktika, bet iš tiesų vykdo didžiausią pinigų plovimo schemą, kokia kada nors buvo vykdoma JAV teritorijoje. Įmonės atstovauja kompanijoms, kurios iš tikro neegzistuoja, tik popieriuje. Jie priverčia dorus klientus įsigyti tų įmonių akcijų ir

tie klientai gauna garantuotą dvidešimties procentų investicijos grąžą. Jie nežino, kad atiduoda švarius pinigus, o purvini keliauja atgal per išgalvotų įmonių sąskaitas, plaunami per buhalteriją, kad būtų išmokami investuotojams. Purvini pinigai keliauja iš narkotikų kartelių, teroristų ir panašiai. O tavo žmona pasirašė dokumentą, giliai įpainiojantį ją į šią sukčiavimo schemą.

— Negali būti.

Vėl pažvelgiau į dokumentus. Jeigu tai, ką sako Delas, tiesa, Kristinė pakliuvo į didžiausią įmanomą bėdą. Faktas, kad ji nė velnio nežinojo, visiškai nieko nereiškia. Tai griežtos atsakomybės pažeidimas — kaip nors prisidėjai prie sandorio, deramai nepatikrinęs, — sėdi už grotų. Fakto, jog atlikai operaciją, užtenka, kad būtum nuteistas, nesvarbu tavo ketinimai.

— Iš kur apie tai žinote?

— Kalbėjau su vaikinu, kuris prižiūrėjo bankines operacijas. Papasakojo man visą sistemą. Jis ketino išviešinti organizaciją.

— Tai kam jums reikia manęs?

— Atsakyti nuoširdžiai? Nes liudininkas miręs. Tavo žmonos bosas, Geris Sintonas, įsakė jį nužudyti.

6 skyrius

Kenedis sustojo kaip įkastas. Su karšta kava rankose. Kambaryje stėjo visiška tylą. Užmerkiau akis ir pasitrynčiau kaktą. Atrodė, kad smilkiniuose tvenkiasi švino srovės.

Į kokį velnią įsipainiojo Kristinė?

Ji yra vienintelė moteris, kurią kada nors mylėjau. Mūsų vestuvės buvo kuklios. Abu mano tėvai mirę, be teisėjo Hario Fordo ir partnerio Džeko Halorano, visi kiti draugai arba suk-

čiai, kekšės, arba priklausė gaujoms, bet vis tiek buvo draugai. Tą dieną Frimano skersgatvio bažnyčioje susirinko neįprasta publika. Nuotakos pusėje bažnyčioje gausiai būriavosi aukštos klasės niujorkiečių, Manhatano elitas: laikraščių savininkai, garsūs šefai, nekilnojamojo turto magnatai, advokatai, modeliai ir visokio plauko garsenybės. Mano pusėje stovėjo teisėjas ir globėjas Haris Fordas, negarbingas advokatas, tuometis mano partneris Džekas Haloranas; šešių pėdų ūgio eksprostitutė Bu; keturi pasiturintys vyrukai su neįtikėtinomis žmonomis ir savo bosu, Džimiu Feliniu, dar vadinamu Kepure; pora senų bičiulių sukčių ir buvusi buto šeimininkė ponia Vačovski, kuri man per daug nepatiko, bet nukreipė nuo visų kitų dėmesį. Visi elgėsi gražiai. Tik ponia Vačovski nuvylė mane, nes išmaukusi per daug „atsuktuvų“ įvirto į klozetą. Kristinės mamai teko ją ištraukti.

Man nerūpėjo. Mačiau tik Kristinę. Buvome laimingi.

Tai netruko amžinai.

Kažkuriuo metu, kai beprotiškai daug laiko praleisdavau teismo rūmuose, buvau užsiėmęs Berklio byla ir tuštinau butelį po butelio, Kristinė liovėsi mane mylėjusi. Iš akių mačiau, kad pavargo. Pavargo nuo manęs. O aš, nors ir išsimušiau iš vėžių, niekada nenustojau mylėti žmonos. Praėjusį trečiadienį priminiau jai ponios Vačovski nuotykį tualete ir Kristinė juokdamasi įtraukė į nosį vyno. Ir nors verandoje ji nuo manęs nusisuko, žinojau, kad dar liko vilties vieną dieną būti kartu. Ranka, kurią uždėjo man ant krūtinės, buvo švelni, ir tas švelnumas teikė man vilties.

Pūsdamas garuojančius puodelius Kenedis žengė į priekį ir padavė man vieną. Atsistojo šalia Delo ir laukė, kol gurgkštelėsiu. Kava buvo per karšta. Pastačiau puodelį ant stalo ir pakėlęs rašiklį ėmiau sukti jį tarp pirštų — padėdavo mąstyti.

— Kas buvo informatorius? — paklausiau.

Slėpdamas grimasą Delas pakilo nuo stalo, apėjo ir atsidusęs nusileido į mano krėslą, o Kenedis padavė jam kitą puodelį.

— Ačiū, Bilai, — padėkojo, šliūkstelėdamas dar gurkšnį gėrimo iš savo gertuvės.

— Po Rugsėjo 11-osios CŽA nusitaikė į pasaulinio terorizmo šerdį — finansavimą. Pastaruosius penkiolika metų dirbu Didžiajame Kaimane, nešvarių pinigų Panamos kanale. Stebėjome vieną tokių vaikina — Faruką. Jis gaudavo nurodymus tiesiai iš Gerio Sintono. Išsiaiškinome, kad bet to, jog buvo korumpuotas bankininkas ir pinigų plovėjas, Farukas internetu prekiaavo vaikų nuotraukomis. Praėjusių metų balandį jį sugavo tarptautinė policija. Farukas susektas per pedofilų tinklą, o kai vietos farai jį suėmė, kompiuteryje buvo aptikta nelegalių nuotraukų. Didžiajame Kaimane už tai skiria rimtą įkalinimo bausmę, bet greičiausiai jis būtų nudėtas vos atsidūręs kalėjime. Įmonei reikėjo tokių tarpininkų kaip Farukas, kad stumdytų pinigus, o virtęs „kurmiu“ visus juos išduotų. Todėl nutariau pakalbinti jį Džordžtauno policijos nuovadoje, kad taptų naudingas. Pieš kelias savaites kontora jo nusikratė, nes Sintonas sugalvojo naują būdą sukti ir plauti pinigus, be to, Farukas bijojo dėl savo kailio. Pažadėjo mums išduoti stambiausią pinigų plovimo operaciją pasaulyje ir net pateikė kelis įrodymus: kelis dokumentus, tokius kaip sutartį dėl akcijų pirkimo, kurią matei, ir keletą senų banko sąskaitos išrašų, kurie leido susidaryti vaizdą, ką jis gali pasiūlyti, jeigu parūpinime naują tapatybę ir gyvenimą kur nors kitur. Jis įdavė mums „Harlandą ir Sintoną“.

Kava buvo karti — aparatas senas ir be filtrų. Bandžiau sukelkti dėmesį į vyrą priešais save ir ieškoti jį išduodančių ženklų. Delas atrodė atsipalaidavęs, užmegzdavo ir nutraukdavo akių kontaktą natūraliai, gestai buvo laisvi, nepabrėždavo žodžių ir nedangstė burnos pirštais.

— Mes buvome pasiruošę susitarti, todėl išvažiavome su policijos konvojumi. Farukas taip ir nepasiekė ambasados. Nežinau,

kas įvykdė užpuolimą, bet tai padarė pasitelkęs karinę taktiką: atsispratė priekyje važiuojančio automobilio raketine granata, bloka vo kelią už konvojaus. Mano svarbiausia analitikė žuvo viename iš automobilių. Prisimenu tik, kaip ji klykė degdama. Neįstengiau jos pasiekti. Farukas paimtas gyvas; įmonė norėjo sužinoti, ką jis papasakojo policijai.

Žvalgybininko žvilgsnis nukrypo į stalą ir liko ten, kai pasakė:

— Farukas viską jiems papasakojo. Nebūtų sugebėjęs nutyliėti. Radome jo kūną, permestą per ambasados tvorą. Jis nuo galvos iki kojų buvo nudegintas rūgštimi. Mirtinų žaizdų nebuvo, jokių didelių traumų. Išsiaiškinome, kad mirė nuo širdies smūgio ar traukulių, kuriuos sukėlė rūgšties nudegimų skausmas. Įsivaizduok skausmą, kurio organizmas tiesiog neištvėria.

— Farukui mirus, neliko ir bylos. Visi dokumentų įkalčiai vedė pas advokatus, kurie liudijo sutartis, bet jokių sąsajų su partneriais nebuvo. Geris Sintonas pašalino likusius tarpininkus, ir įmonė ėmė plauti pinigus kažkoku kitu būdu. Turėjome lygiai nulį. Vakar pasitaikė galimybė pasiekti „Harlandą ir Sintoną“. Atrodo, radome naują galimybę. *Tavo* naująjį klientą.

— Nepasakei, kas tas žmogus. Ir kodėl jis turėtų būti suinteresuotas sandoriu?

— Jis bus suinteresuotas. Dar visai vaikas. Išsigandęs vaikas. Taip, jis savaip galingas, bet negalės susitaikyti su mintimi apie įkalinimą iki gyvos galvos. Jis turi informacijos apie įmonę — esminės informacijos. Kol kas tau tiek tereikia žinoti. Nukreipk jį pas mus. Aš sudarysiu sandorį.

— Ką tas vaikas padarė?

— Prieš penkiolika valandų nušovė savo merginą. Turime ginklą, turime liudininkų, kurie susies jį su nusikaltimo vieta, be to, turime teismo medicinos įkalčių. Visas paketas. Tau reikia pasiekti, kad jis atleistų dabartinius advokatus, nusamdytų tave kaip gynėją, o tu priversi jį sudaryti sandorį su manimi.

— Iš manęs atims licenciją. Tai žiaurus interesų konfliktas. Negaliu įtikinti kliento priimti sandorį, kuris naudingas mano žmonai.

Delas elgėsi taip, lyg manęs negirdėtų.

— Mes norime, kad prieš parengiamąjį teismo posėdį jis pripažintų. Kaltinimas jam turi būti pateiktas per dvidešimt keturias valandas nuo sulaikymo. Šį rytą jis buvo suimtas už žmogžudystę. Apklaustas, jam pateikti kaltinimai, o vakare kelias į centrinę areštinę. Rytoj iki vidurdienio su juo reikia susitarti. Tavo terminas toks — penkiolika valandų atsimušti nuo advokatų ir pavogti jų klientą. Jeigu tau pavyks parsisamdyti, teisėjas greičiausiai kitą dieną paskirs parengtinį teismo posėdį. Noriu, kad jis pripažintų kaltę prieš posėdį, kol didelis spaudimas ir prokuroras linkęs derėtis; tai laikas, kai šis žmogus bus labiausiai pažeidžiamas. Be to, nieko gera, jeigu iš to vyruko gausime tik įrodymus, galinčius prispausti partnerius. Mums reikia įmonės pinigų. Prisimink Bernį Madofą, didžiausią finansinę machinaciją istorijoje. Teisėsauga susimovė, nes grynųjų taip ir neatgavo. Mums reikia ir partnerių, ir pinigų. Kad gautume ir viena, ir kita, turime veikti greitai, kol pinigai nedingo. Padarysi tai, ir mes pasirūpinsime, kad Kristinė išeitų sausa.

Papurčiau galvą.

— Kalbėsiu atvirai su tavimi, Edi. CŽA veikia taip: randame „turtą“, kontroliuojame jį ir eksploatuojame. Tas turtas yra naujasis tavo klientas. Turime jį kontroliuoti, kad galėtume išnaudoti. Tau bus gerai atlyginta. Po to Čamberso gatvės reikalo žinome, kad spaudimą sugebi atlaikyti. Prireikus visada galėsime paspaudyti tavo mygtukus, Muse Edi.

Muse Edžiu mane vadino gauja, konkrečiai — senas bičiulis Džimis Kepurė. Vaikystėje pasiboksavę žaisdavome stikbolą*.

* Į beisbolą panašus gatvės žaidimas su lazdomis ir kamuoliukais.

Neprilygau Džimiui lazda — jis buvo puikus smogikas, — bet turėjau miklias rankas ir visada sugaudavau kamuoliuką. Džimis pravardžiavo mane Muse Edžiu. Kai ėmiausi išvilioti pinigų, pravardė prilipo.

Galvojau apie Kristinę ir Eimę. Profesinės priesaikos ir visa kita — niekis. Negalėjau leisti, kad mano šeima atsidurtų pavojuje. Iš to, ką pasakojo Delas, klientas iš tiesų kaltas. Padėti kaltam prisipažinti ir sudaryti sandorį, kad būtų išgelbėta žmona, neskambėjo labai baisiai.

— Turiu papasakoti Kristinei, ji turi teisę žinoti.

Delas papurtė galvą.

— Nieko jai nesakysi. Kuo mažiau žino, tuo geriau. O jei puls į paniką ir prasitars kuriam nors partneriui? Bus nužudyta, ir visa operacija subyrės. Nieko jai nesakyk. Nupirksi bilietą išsikapstyti iš viso šito. O tai jau gerai.

Supratau jo logiką. Net neįsivaizdavau, kaip sureaguotų žmona, ar manimi patikėtų. Pasižiūrėjau į Delą.

— Kas klientas?

— Jis yra tavo taikiny. Pasigausi kaip klientą ir priversi prisipažinti dėl nužudymo mainais į sandorį su mumis. Jis gaus mažesnę bausmę, įmonė bankrutuos, atgausime pinigų, o tu atgausi Kristinę.

Delas dirstelėjo į Kenedį.

— Man reikia pramankštinti kojas, — pareiškė Delas.

Pakilo nuo stalo, pastebėjau, kad šiek tiek raišuoja. Jis pa-vaikščiojo trindamas šlaunį.

— Po Faruko užpuolimo liko randų, pone Flina. Noriu tos kontoros. Jie susidorojo su mano liudininku, mano analitike. Aš *imsiuosi* jų.

Jis pasuko į biuro gilumą, išgirdau, kaip uždaro tualetu duris. Kenedis pasilenkė į priekį, kad Delas mūsų negirdėtų.

— Analitikė, kuri žuvo per susidorojimą su Faruku — jos vardas Sofija, — Delo protežė. Ir mylimoji. Girdėjau, buvo rimta. Tikra. Jis asmeniškai ėmėsi operacijos. Palengvink jam gyvenimą, — tarė Kenedis.

— Jis grasina mano žmonai.

— Delas dirba savo darbą. Jis nenori skriausti tavo šeimos, greičiau leidžia tau išgelbėti žmoną nuo įkalinimo iki gyvos galvos. Žinai, visai nesvarbu, ar Kristinė ketino plauti pinigus, ar tai buvo tik nekalta klaida; nesvarbu, kad partneriai jai pamelavo. Ji neturi, kaip apsiginti. Delas suteikia galimybę jai išsikapanoti.

— Jūs vis dar neatskleidėte, kas klientas ir kaip jis gali pasodinti įmonę.

— Jis raktas, Edi. Tiksliau, jis turi raktą. Mums atrodo, kad šiuo metu tau geriau nežinoti, ką tas žmogus žino apie kontorą. Bet jis vienintelis, galintis atvesti mus prie pinigų. Bus pora įtemptų dienų. Žinau, kad esi geras — todėl ir esi čia, — bet negalime rizikuoti, kad kam nors prasižiotum, net ir atsitiktinai. Jei klientas manys, kad žaidi prieš advokatų kontorą, gali užsiverti. Pažadėk jam gauti gerą sandorį. Turės tik pasikalbėti su pora tavo kontaktų. Tada jį perimsime mes.

Išgirdau Delą, ateinantį iš už kampo.

— Gerai, kaip tai padarysime?

Mačiau, kad Kenedis atsipalaidavo. Taip pat abu mano sužeisti agentai. Delas papūtė lūpas ir linktelėjo; akys sužibo.

— Padėsime sulaukyti jo advokatą rytoj prieš teismą. Nupirksime tau šiek tiek laiko. Toliau sukis kaip išmanai.

— O dabartiniai jo advokatai yra...

— Būtent. „Harlandas ir Sintonas“.